

Sygn. akt II UK 443/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku Z. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 stycznia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 marca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację wnioskodawcy Z. C. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 9 marca 2012 r. oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 4 października 2011 r. odmawiającej mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny uznał, że wnioskodawca nie spełnił wymagania posiadania okresu co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, wymaganego do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity

tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). W okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie [...] w B. od 7 czerwca 1971 r. do 31 grudnia 1986 r., wnioskodawca był zatrudniony kolejno na stanowiskach: monter samochodowego, mechanika napraw pojazdów samochodowych i brygadzysty stacji obsługi, gdzie według świadków wykonywał w kanałach remontowych prace związane z obsługą techniczną pojazdów samochodowych (czynności eksploatacyjne) oraz z ich naprawami bieżącymi. Sąd wskazał, że zasady logiki i doświadczenia życiowego nakazują przyjęcie, że nie wszystkie czynności składające się na obsługę techniczną pojazdów samochodowych (eksploatacyjną), w tym „bieżące naprawy” są wykonywane w kanałach remontowych. Do prac w szczególnych warunkach, o których mowa w poz. 16, działu XIV, wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., zaliczana jest tylko naprawa pojazdów mechanicznych lub szynowych w kanałach remontowych. W związku z ustaleniem, że w spornym okresie wnioskodawca wykonywał zarówno prace w szczególnych warunkach, o których mowa w poz. 16, działu XIV, jak i prace niewymienione w wykazach stanowiących załączniki do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., tj. prace naprawcze pojazdów mechanicznych wykonywane poza kanałami remontowymi wykluczone było przyjęcie, że w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach polegającą na naprawie pojazdów mechanicznych wyłącznie w kanałach remontowych.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: 1/ § 2 ust. 1 w związku z pkt 16 wykazu A dział XIV załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że brak było podstaw do zaliczenia okresu zatrudnienia skarżącego od 7 czerwca 1971 r. do 31 grudnia 1986 r. do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, 2/ art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach przez jego niezastosowanie. W skardze zarzucono też naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. przez niewłaściwą ocenę materiału dowodowego i uznanie, że skarżący nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy, polegającej na

naprawie pojazdów. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania, ponieważ „jest oczywiście uzasadniona, a ponadto występuje w niej istotne zagadnienie prawne”, a także o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny oraz orzeczenie o kosztach według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie nadawała się do przyjęcia jej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, stanowi jeden z koniecznych konstrukcyjnych elementów skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Wiąże się on przesłankami badanymi przez Sąd Najwyższy podczas rozważania przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w ramach tzw. „przedsądu”. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej wstępnej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być jakakolwiek (dowolna), ale konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurystycznej. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego takie twierdzenie. Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Tymczasem wyjaśnienie wymienionych w skardze okoliczności wymagałoby kolejnej (ponownej) weryfikacji i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co usuwa się na ogół i co do zasady spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) zwłaszcza, że w podstawach skargi skarżący nie zawarł adekwatnych proceduralnych zarzutów kasacyjnych, których naruszenie mogłoby wykazać kwalifikowaną wadę

zaskarżonego wyroku, poza zarzutem naruszenia art. 233 k.p.c. Przepis ten dotyczy oceny wiarygodności i mocy dowodów, ale stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. nie może być podstawą skargi kasacyjnej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2011 r., II UK 205/10, LEX nr 785670; z dnia 22 kwietnia 2010 r., III UK 84/09, LEX nr 602075; z dnia 7 kwietnia 2010 r., II UK 177/09, LEX 599767; z dnia 8 marca 2010 r., II PK 260/09, LEX 590229; z 18 lutego 2010 r., III SK 24/09, LEX 578155; z dnia 20 stycznia 2010 r., II PK 178/09, LEX nr 577829; z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204).

Brak skutecznego podważenia w postępowaniu kasacyjnym ustaleń faktycznych Sądu odwoławczego, według których w spornym okresie, poza pracą w kanale remontowym, skarżący wykonywał także istotne, a nie „sporadyczne”, prace związane z naprawą i obsługą techniczną (eksploatacyjną) pojazdów samochodowych poza kanałem remontowym, uprawniało uznanie, że skarżący nie pracował stale i w pełnym wymiarze w warunkach wymienionych w poz. 16, działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Równocześnie autor skargi kasacyjnej nie sformułował żadnego konkretnego ani identyfikowalnego zagadnienia prawnego, jakie miało w sprawie występować, którego Sąd Najwyższy nie może domyślać się za skarżącego.

Skoro w sprawie nie wykazano przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 lub 4 k.p.c., przeto nie było podstaw prawnych do przyjęcia wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dlatego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.